

«امیر تورنگ» عکاس هرمزگانی است که

اخیرا در مسابقه بین‌المللی «آواردز» در کشور

روسیه مقام سوم را در ژانر موبایل‌گرافی کسب

کرده‌است. اثر این هنرمند در بین ۳۵ عکس برتر

این جشنواره هم قرار گرفته است. در جشنواره

بین‌المللی روسیه ۱۱۷ هزار و ۵۰۰ عکاس از ۱۷۳

کشور شرکت کرده بودند.

گفت‌وگو با «امیر تورنگ»، عکاس برگزیده مسابقه بین‌المللی «آواردز» روسیه

با یک موبایل هم می‌توان عکاسی کرد

شقایق پرتو

Shqaye@gmail.com

«امیر تورنگ» عکاس هرمزگانی است که اخیرا در مسابقه بین‌المللی «آواردز» در کشور روسیه مقام سوم را در ژانر موبایل‌گرافی کسب کرده‌است. اثر این هنرمند در بین ۳۵ عکس برتر این جشنواره هم قرار گرفته است. در جشنواره بین‌المللی روسیه ۱۱۷ هزار و ۵۰۰ عکاس از ۱۷۳ کشور شرکت کرده بودند. در این جشنواره ۴۱۸ هزار ۸۰۰ اثر ارسال شده بود که اثر امیر تورنگ جزو سه اثر برتر و او هم در میان ۳ عکاس برتر در ژانر موبایل‌گرافی قرار گرفت. تورنگ ۲۲ ساله و در جزیره قشم متولد شده‌است. در رشته مدیریت بازرگانی تحصیل کرده‌است اما علاقه به عکاسی او را وارد این رشته کرده‌است. به بهانه برگزیده شدن آثار او در این جشنواره گفت‌وگوی کوتاهی با این هنرمند داشتیم که آن را در ادامه می‌خوانید.

● از چه زمانی و چگونه عکاسی را آغاز کردید؟

عکاسی را از ۱۵ سالگی و با موبایل شروع کردم. از همان ابتدا عکاسی را در وجودم حس می‌کردم.

این شد که از سال ۹۲ با یک موبایل معمولی برای عکاسی به جاهای مختلفی می‌رفتم. از سال ۹۵ سعی کردم عکاسی را به صورت حرفه‌ای بیاموزم اما در هیچ کلاس آموزش عکاسی یا ورکشاپی شرکت نکرده‌ام. تنها مرجع یادگیری من تجربه‌های خودم بوده‌است. افراد زیادی مشوق من بودند و من هم کم‌کم وارد عرصه عکاسی شدم.

● آیا به عکاسی به چشم یک شغل نگاه می‌کنید؟

با اینکه علاقه زیادی به عکاسی دارم اما آن را به عنوان کار اصلی خودم در نظر نمی‌گیرم و آن را به خاطر حس و حال خوبی که به من می‌هد، دوست دارم.

● برای عکاسی به سفر هم می‌روید؛ درست است؟

سال گذشته تصمیم گرفتم برای عکاسی از جزیره قشم فراتر بروم. سعی کردم از شهرهای دیگر ایران هم عکاسی کنم. بنابراین از تهران شروع کردم و بعد به یزد، اصفهان و شمال کشور رفتم. امسال قصد داشتم به کردستان و بلوچستان بروم که به خاطر شیوع ویروس کرونا نتوانستم.

منحصرا برای عکاسی به سفر نمی‌روم اما عکاسی در هنگام سفر حس خوبی به من می‌دهد.

● برای عکاسی از موبایل استفاده می‌کنید یا دوربین؟

شاید باورتان نشود اما من از سال ۹۲ تا سال قبل دوربین عکاسی نداشتم و فقط با موبایل عکاسی کردم و تازه دوربین خریدم‌ام و سعی می‌کنم با دوربین عکس بگیرم. اگر هیچ تجهیزاتی برای عکاسی نداشته باشم هم برایم اهمیتی ندارد و با موبایلم عکس می‌گیرم. خیلی از افراد فکر می‌کنند ابزار در عکاسی خیلی مهم است و برای عکاسی باید بهترین ابزار را داشت در صورتی که عقیده من این است که باوجود اهمیتی که

ابزار خوب و تاثیر آن روی کیفیت کار دارد اما بدون آن و با یک موبایل هم می‌توان عکاسی کرد.

● قصد ندارید عکاسی را به‌صورت آکادمیک یاد بگیرید؟

تاکنون نتوانستم که به صورت آکادمیک عکاسی را یاد بگیرم. هم وقتش را نداشتم و هم تا به الان حس نکردم نیازی به آن دارم. فکر می‌کنم در ایران سطح عکاسی پایین است.

چون به صورت خودآموز آن را یاد گرفتم و کتاب‌های معتبر مربوط به این رشته را مطالعه کردم، در حال حاضر نیازی به آموزش آکادمیک در خودم نمی‌بینم. افرادی که این حرفه را در ایران آموزش می‌دهند هم، در حد خودم می‌بینم.

● عکس‌های شما بیشتر در ژانر عکاسی طبیعت بود اما در بین آن‌ها پرتره و مستند خیابانی هم وجود داشت. سبک خاصی را برای عکس‌هایتان تعریف کرده‌اید؟ اصلا خودتان را عکاس کدام سبک می‌دانید؟

برای من عکاسی طبیعت، پرتره و مستند اجتماعی فرقی ندارد اما بیشتر وقتم را برای عکاسی طبیعت می‌گذارم تا بقیه ژانرها.

اما به‌طور کلی «فاین‌آرت» کار اصلی من است. بنابراین من خودم را یک تصویرگر و تصویرساز می‌بینم.

● چقدر در عکس‌هایتان از فوتومونتاژ استفاده می‌کنید و اصلا چقدر با استفاده از فوتومونتاژ در عکاسی موافقید؟

فوتومونتاژ برای خود یک سبک جداگانه و یک هنر است که هنوز در ایران جا نیفتاده‌است و خیلی‌ها آن را درک نمی‌کنند. به نظرم همه می‌توانند از فوتومونتاژ استفاده کنند اما مهم‌تر از همه این است که آن عکاس صادق باشد و در صورت استفاده از فوتومونتاژ روی عکس، آن را اطلاع دهد.

● فوتومونتاژ را هم به‌صورت خودآموز یادگرفتید؟

بله زمان زیادی می‌گذاشتم و با برنامه فوتوشاپ کار می‌کردم تا بتوانم آن را یاد بگیرم از ویدیوهای آموزشی یوتیوب هم کمک زیادی گرفتم.

از عکاس خاصی الگوبرداری کرده یا تاثیر

پذیرفته‌اید؟

بله صد در صد. مثلا در بخش عکاسی طبیعت «Daniel Kordan» یک عکاس روسی بزرگ در دنیاست که الگوی من در عکاسی است.

● در ایران چه عکاسانی را تحسین می‌کنید؟

در سبک خودم عکاس خاصی نبوده‌است که از او الگوبرداری کنم یا او را تحسین کنم اما در ژانر عکاسی مستند، «رضا دقتی» و «عباس عطار» را خیلی تحسین می‌کنم.

● چه شد که تصمیم گرفتید در مسابقه آواردز شرکت کنید؟

من زیاد در جشنواره‌ها مخصوصا در

عکس‌های برتر را انتخاب می‌کنند. در مرحله دوم از بین عکس‌های برتر، به عکس‌ها امتیاز می‌دهند و در مرحله سوم از بین عکس‌های مشابه، عکس‌های برتر را انتخاب می‌کنند. در مرحله آخر ۵۰ داور از کشورهای مختلف دنیا، به‌صورت آنلاین رای‌گیری می‌کنند. من چون احساس می‌کردم که این نوع از داوری عادلانه‌تر است در این مسابقه شرکت کردم.

● قبلا هم در مسابقات دیگری شرکت کرده بودید؟ درست است؟

شرکت در مسابقات عکاسی برای من ملاک نیست. تنها چیزی که برایم اهمیت دارد گرفتن حس و حال خوب از عکاسی است. شرکت در مسابقات هم برای محک زدن خودم است.

سال قبل هم در آواردز شرکت کردم و جزو ۳۵ نفر برتر شدم اما امسال نفر سوم شدم. در جشنواره «دیجی‌پیکس» هند هم شرکت کردم که عکسم پذیرش شد. در مسابقه خیام و هیپا دبی هم شرکت کردم اما خودم را وابسته به این مسابقات نمی‌دانم.

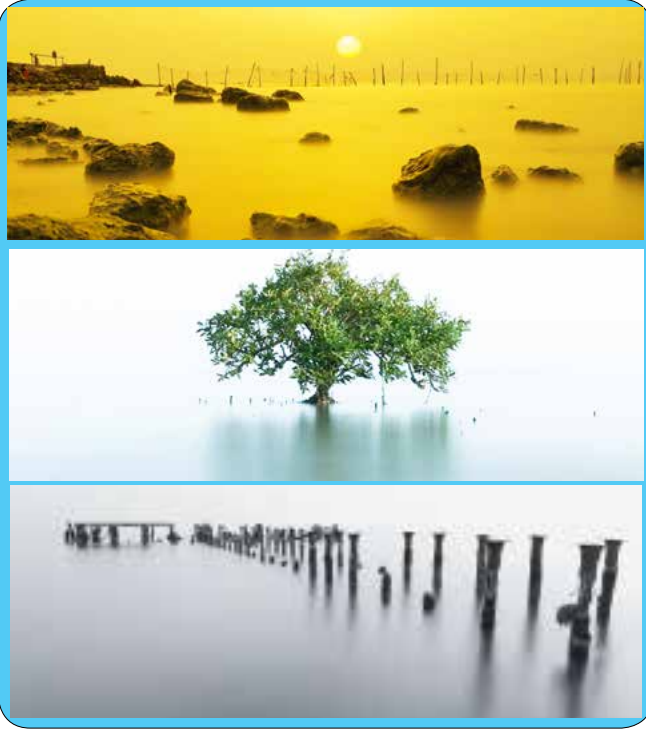
قصد برگزاری نمایشگاه را هم دارید؟

بله اما دوست دارم در سبک فاین‌آرت برگزار کنم تا طبیعت. چون در استان هرمزگان خیلی افراد کمی هستند که فاین‌آرت کار کنند.

● فکر می‌کنید عکاسی هرمزگان در چه سطحی است؟

هرمزگان عکاسان خیلی خوبی خصوصا در سبک مستند اجتماعی دارد اما در بخش طبیعت هنوز کمبودهایی دارد. در بخش فاین‌آرت هم افراد انگشت‌شماری هستند که در این رشته کار می‌کنند.

● چرا بخش زیادی از عکس‌های شما سیاه‌وسفید است؟

عکس‌های سیاه‌وسفید حس خوبی به انسان می‌دهد و بیشتر مربوط به دقت رنگ است. وقتی شما روی یک رنگ تمرکز کنید بهتر آن را درک می‌کنید. اگر عکس رنگی باشد شاید ذهن به سمت و سبوهی مختلفی برود. برای همین سعی می‌کنم بعضی عکس‌ها را سیاه‌وسفید بگیرم.

فیلم «چی چکا قصه شب» بار دیگر به روی پرده سینما می‌رود

فیلم «چی چکا قصه شب» به کارگردانی و تهیه‌کنندگی رها فریدی از هفته آینده بار دیگر در گروه هنر و تجربه نیز در سینماهای کشور به اکران درخواهد آمد.فیلم «چی چکا» که به بندرعباسی به معنی «قصه شب» ، مستندی ۹۰ دقیقه‌ای موزیکال و مردم نگار است؛ فیلم روایتگر زندگی پر چالش خنیاگر جنوبی «ابراهیم منصفی» و معرف موسیقی محلی و معاصر بندرعباس است؛ «چی چکا» پنجره‌ای به جنوب ایران باز می‌کند و فرهنگ زندگی، آداب ورسوم مردمان این منطقه را به تصویر می‌کشد. رها فریدی، کارگردان این فیلم با اشاره به اینکه در حال حاضر یک هنرمند تجربی و فیلم‌ساز مستقل است، افزود: ساخت فیلم چی چکا از سال ۸۸ شروع شد و داستان آغاز ساخت این فیلم این‌گونه بود که بنده در بندرعباس تحقیقاتی در خصوص موسیقی کرده بودم و این تحقیقات کم‌کم من را به اینجا رساند که چقدر جوان‌های نسل جدید با کارهای ابراهیم منصفی زندگی می‌کنند و حتی بسیاری از هنرمندان نسل جدید کارهایش را باز اجرا می‌کنند و این نشان‌گر آن است که منصفی هنوز زنده است.

تئوری انتخاب

♦ گروه هنری // آرش مرادی

بسیار شنیده ایم که زندگی چیزی نیست جز انتخاب و این انتخاب های ما هستند که مسیر پر فراز و نشیب زندگیمان را می سازند

قبول این مهم در رخدادهای قابل پیشبینی و خوشایند ساده است ولی تمام معما از آنجا شروع می شود که قبول کنیم آیا این خود ما هستیم که انتخاب کرده ایم که غمگین باشیم؟ ما خود شکست یا افسردگی یا اضطراب یا هراسناک نا خوشایندی را انتخاب کرده ایم ؟ باور کنیم قبول این حقیقت بسیار دشوار است .

پس ازسال ها تلاش روانشناس مطرح آمریکایی «ویلیام گلسر» توانست رویکردهای جدیدی را به نام «واقعیت درمانی» و «تئوری انتخاب» رادر علم روانشناسی وارد کند. کتاب «تئوری انتخاب» شرح کاملی از این نگاه واقع گرایانه علم روانشناسی است که زندگی انسان را برپایه انتخاب ها، ضمیر خوداگاه و ضمیر ناخوداگاه میبندد. هدف این کتاب در فصل های نخست قبول این نکته ی مهم است که هر رفتاری را که انسان در موقعیت های مختلف انجام میدهد خواه این رفتار موثر(رفتار پیش برنده و مطابق عرف و خوشنود کننده) یا ناموثر باشد را ما خود انتخاب میکنیم. گلسر در کتاب تیوری انتخاب این گونه اعتقاد دارد که تمام رفتاری که ما دست به انتخاب ان در موقعیت ها ی مختلف میزیم به غیر از نیاز بقا در هر حالتی تحت تاثیر یکی از این نیازهای عشق و احساس تعلقی یا قدرت و پیشرفت، آزادی و تفریح است و ما با شناخت هرچه بهتر این نیازهای بنیادی خود میتوانیم دست به انتخاب رفتار های موثرتر و بهتر بزنیم که به طور کاملا شفاف در هر بخش به تعریف این نیاز های بنیادی انسان میپردازد. گلسر در ادامه تعریفی جدید از ضمیر ناخوداگاه انسان به نام «دنیای مطلوب» ارایه میدهد که از اثر افرادی که دوستان داریم و چیزهایی که دوست داریم داشته باشیم و ایده ها و نظام های فکری ما تشکیل شده است. در بخشی از کتاب میخوانیم: «خوش بین ها و بد بین ها دردنیای واحدی زندگی میکنند همان طور که عاقلان و دیوانگان ولی هر کدام دنیا را به گونه ی متفاوتی میبینند بسیاری از ادراک ما میتواند نزدیک به ادراک دیگران باشد که در غیر این صورت هرگز نمیتوانستیم با هم کنار بیاییم ولی شبیه هم نیستند». براساس تیوری انتخاب دلیل ادراک متفاوت ما از واقعیت به دنیای دیگری مربوط است که خاص هرکدام از ماست وان را دنیای مطلوب می نامیم که به فاصله ی کمی از تولد شروع به ساختن ان می کنیم))

دکتر گلسر در این کتاب با نشان دادن راه های رهایی از تهدید های بیرونی و گام های منتهی به آزادی های درونی به ما میگوید که این مسیر به طور عجیبی ساده است . البته گام نهادن در این راه شهامت و اعتماد میخواهد تا بتوانیم شیوه تفکرمان را تغییر دهیم و چه تجربه ی شگفت انگیز نیست معنادار کردن آنچه به نظر بی معنا می آید . این کتاب به زبان فارسی به همت دکتر علی صاحبی فوق دکترای اختلال وسواس ترجمه و در دسترس علاقه مندان قرار گرفت .

کتاب «درنگ رنگ‌ها» با تحلیل نقاشی‌های

«حسین احمدی نسب» منتشر شد

♦ گروه هنری //

کتاب «درنگ رنگ‌ها» به نویسندگی «زهرّا محمدی» تحلیل نقاشی‌های «حسین احمدی نسب» نقاش هرمزگانی از سوی موسسه انتشارات سمت روشن منتشر شد.

مدیر موسسه انتشارات سمت روشن کلمه در گفت‌وگو با ایسنا، افزود: نقاشی در کشور ما هنر مهجوری است که هنرمندان نقاش کمتر شناخته شده‌اند و آثارشان هم به حد کفایت مورد توجه قرار نمی‌گیرد.

بداله شهرجو با بیان اینکه کتاب «درنگ رنگ‌ها» تلاشی است برای کم‌رنگ کردن این ناشناختگی است، تصریح کرد: درنگ رنگ‌ها، کتابی است ۸۶ صفحه‌ای که «زهرّا محمدی» نوشته و انتشارات سمت روشن کلمه چاپ کرده است و با قیمت ۴۰۰۰۰ تومان به فروش می‌رساند. وی با اشاره به اینکه «زهرّا محمدی» نویسنده جوان هرمزگانی متولد سال ۱۳۶۶ است، خاطرنشان کرد: وی روی هنر نقاشی تسلط کافی دارد و در کتاب درنگ رنگ‌ها به تحلیل نقاشی‌های «حسین احمدی نسب» نقاش هرمزگانی پرداخته است. شهرجو با بیان اینکه درنگ رنگ‌ها همان‌طور که اشاره شد، به بررسی نقاشی‌های حسین احمدی نسب پرداخته است، عنوان کرد: «احمدی نسب» هرمزگانی است و آلمان‌های بومی هرمزگان حضور پررنگی در آثارش دارد از طرفی نویسنده هم به دنبال استخراج همین آلمان‌ها و کشف هویت هرمزگانی در این آثار است. وی با اشاره به اینکه بر همین مبنا ابتدا تعاریفی از فرهنگ عامه یا فولکلور، آیین، تاریخ، باورها و عقاید و هنر و نقاشی ارائه می‌دهد و فصل اول را به پایان می‌برد، خاطرنشان کرد: زهرّا محمدی در فصل دوم به معرفی حسین احمدی نسب می‌پردازد، سپس درباره فعالیت او در حیطه تئاتر و نقاشی و آلمان‌های بومی فرهنگ هرمزگان در تابلوهای نقاشی‌اش توضیح می‌دهد. مدیر موسسه انتشارات سمت روشن کلمه ادامه داد: سپس درباره محورهای اصلی یک تابلوی نقاشی صحبت می‌کند، محورهایی که شامل رنگ و فیگور می‌شود. سپس به تحلیل کارشناسی تابلوهای نقاشی می‌پردازد به این صورت که ابتدا تصویر تابلوها را به نمایش می‌گذارد و در موردشان توضیح می‌دهد. وی اضافه کرد: در ادامه به‌طور جداگانه به بررسی کمپوزیسیون رنگ‌های سرد و گرم، ترکیب‌بندی رنگ‌ها، خطوط به کار رفته در تابلو و نحوه چینش عناصر مختلف در تابلوها می‌پردازد و فصل سوم هم به نتیجه‌گیری از مباحث مطرح شده در کتاب اختصاص دارد که کتاب را یک اثر پژوهشی جلوه می‌دهد. شهرجو در پایان در خصوص جذابیت‌های کتاب، تصریح کرد: آنچه این کتاب را دیدنی و خواندنی می‌کند، تصاویر جذاب تابلوها و تحلیل دقیق آن‌هاست؛ تحلیل‌هایی که برای مخاطب عادی مفید است و باعث بالا رفتن اطلاعات در زمینه نقاشی می‌شود. مخاطب خاص هم می‌تواند از آن بهره کافی ببرد و نکاتی که در کتاب مطرح‌شده است را در خلق آثار خود به کار ببرد. ناشناختگی، به کم مهری نسبت به هنر زیبای نقاشی در قیاس با برخی از هنرها اشاره دارد وگرنه استاد احمدی نسب از شناخته‌ترین چهره‌ها در این عرصه است.